

מ"ת 47963/02/14 - מדינת ישראל נגד שומי איסקוב, פאדי אסמאעין

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 47963-02-14 מדינת ישראל נ' איסקוב(עציר) ואח'

בפני כב' השופט יחיאל ליפשיץ
המבקשת
נגד
המשיבים

מדינת ישראל על ידי עוה"ד משה אייל ועוה"ד גב' רוזנפלד - חן

1. שומי איסקוב (עציר) על ידי עוה"ד שלומי שרון
2. פאדי אסמאעין (עציר)
על ידי עוה"ד מיכאל כרמל ועו"ד גב' יפעת כהן

החלטה

כללי

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים. כנגד המשיבים הוגש, בתאריך 27.3.14, כתב האישום שייחס להם עבירות של קשירת קשר, סחיטה באיומים וסחיטה בכח. למשיב 1 יוחסו גם עבירות נוספות של שוד בנסיבות מחמירות, שיבוש מהלכי משפט, ניסיון חטיפה והחזקת סם לצריכה עצמית.

2. הדמויות הרלוונטיות לענייננו:

המשיב 1 (שומי איסקוב) והמשיב 2 (פאדי חרוש) מצויים בקשרים חבריים;

ו.ג הינה בעלת "עסק" למתן שירותי מין (להלן: **העסק**); ו.א.ק. הינו בעלה של ו.ג. (להלן: **הבעל**);

י.ד הינה נערת ליווי ו.א.פ הינו נהג המעניק ל.ד. שירותי הסעות (להלן: **הנהג**).

זוהר מ. (להלן: **זוהר**) הינו מכר הן של הבעל והן של המשיב 1.

כתב האישום

3. כתב האישום מתאר מספר אירועים:

האירוע מיום 23.1.14:

במהלך חודש ינואר 2014 קשרו המשיבים לסחוט בכח ובאימים כספים מהעסק. במסגרת הקשר, בסביבות 23.1.14, התקשר המשיב 1, או מי מטעמו, לו.ג. והזמין שירותי מין לכתובת בקרית ביאליק. בהתאם להזמנה, הגיעו י.ד. והנהג לכתובת שניתנה על ידי המשיב 1 או מי מטעמו, כשהאחרון מכווין למקום. בהגיעם למקום, ניגש אליהם המשיב 1 וביקש לשוחח ביחידות עם הנהג מחוץ לרכב. הנהג התלווה למשיב 1 לבנין סמוך ובהגיעם למקום הבחין הנהג בחבורת גברים שהמתינו במקום (להלן: **החבורה**) ולכן החל להימלט משום החשש שיפגעו בו. למרות זאת, המשיב 1 והחבורה תפסו את הנהג ותקפו אותו בצוותא בבעיטות ואגרופים וכן ריססו על פניו גז מדמיע. לאחר מכן, גררו אותו לכיוון הרכב כשבמהלך האירוע גנבו ממנו, בצוותא חדא, פריטים מסמכים וכן סכום של 2,500 ₪ שמתוכו הוחזרו לו 100 ₪ כתשלום עבור הנסיעה. במהלך אותו אירוע, חלק מחברי החבורה שמרו על י.ד. ברכב ומנעו ממנה לצאת מהרכב. בנוסף, המשיב 1 וחברי החבורה דרשו מהנהג ומי.ד. את מכשירי הטלפון שלהם ומנעו מהם להזעיק עזרה וכן תקפו את י.ד. בפניה. בהמשך למתואר לעיל, תקפו המשיב 1 והחבורה את הנהג בסטירות. כמו כן, המשיב 1 אחז בסכין ואיים על הנהג ועל י.ד. כדי להניעם להעביר מסר לו.ג. לפיו עליה לשלם להם סכום של \$2,000 בתחילת כל חודש. בנוסף איימו המשיב 1 והחבורה על הנהג וזהיר לו לעמוד איתם בקשר. החבורה מסרה לנהג את מספר הטלפון שלהם וכן דרשו ממנו לקבל את מספר הטלפון הנייד שלו והאחרון עשה כדבריהם. המשיב 1 והחבורה איימו על הנהג וי.ד., ובאמצעותם על ו.ג. שאם לא יעבדו עמם ויעשו כדבריהם, הם ומשפחותיהם יפגעו ולשם המחשה ציינו בפניהם פרטים אישיים ומזהים אודות בני משפחותיהם. עוד הזהירו אותם לבל יערבו את המשטרה. בעקבות אירוע זה, העביר הנהג את המסרים לעיל לו.ג. וכן עדכן את המשיב 1 ומי מטעמו בעניין. במהלך אותן שיחות, איים המשיב 1 על הנהג, שאם יפנה למשטרה, יאונה לו רע.

האירוע מיום 28.1.14:

בהמשך למתואר לעיל, התקשר זוהר, בשמם של ו.ג. ובעלה, למספר הטלפון שנמסר לנהג על ידי המשיב 1 והחבורה ושעמו עמד הנהג בקשר עד לאותו מועד. לשיחת הטלפון ענה המשיב 2 שהזדהה בפניו בכזב כ"ג'ורג'". במהלך השיחה ביקש זוהר להבין מדוע נדרשת ו.ג. לשלם את שנדרשה. המשיב 2 ענה לו שדברים אלה יובהרו במהלך פגישה שתתקיים עמו למחרת. בהמשך לאמור לעיל, בתאריך 28.1.14, התקשר המשיב 1 לזוהר וביקש ממנו להיפגש עמו בעוד מספר דקות. בסמוך לאחר מכן, נפגשו המשיבים עם זוהר בסטקיייה בקרית ים, שם ישבו סביב שולחן המשיבים וזוהר, בעוד שגברים אחרים מטעם המשיבים עמדו מסביב בצורה מאיימת. במהלך המפגש, המשיבים סחטו את זוהר בכך שאיימו עליו בהתנהגות ובהטלת אימה כדי להניעו להעביר מסר לו.ג. ובעלה לפיו מאחר ולא הבינו בפעם הראשונה את דרישתם, כעת הסכום הוכפל ועליהם לשלם להם כל חודש \$4,000, אחרת יקנסו אותם בסכום של \$100,000. בנוסף, סחטו את זוהר שהוא יהיה זה שידאג לעמוד עימם בקשר ולהעביר להם את הכסף מו.ג. בניגוד לרצונו וחרף תחנוניו להימנע מכך. זוהר העביר את המסרים לעיל לו.ג. ובעלה.

האירוע מיום 29.1.14:

בתאריך 29.1.14, התקשר המשיב 1 לזוהר ואמר לו שהוא שרוצה להיפגש עימו. סמוך לאחר מכן נפגשו

המשיבים עם זוהר בסטקיה לעיל, כשמסביבם עומדים גברים נוספים בצורה מאיימת. במעמד זה מסר זוהר למשיבים כי ו.ג. ובעלה אינם מוכנים לשלם להם את מבוקשם. המשיב 1 הורה לכל הנוכחים להיכנס לרכבים וכפה על זוהר בכוח ובאימים ללכת מן המקום בו היו ולהיכנס לתוך רכבו של המשיב 2, בכך שתפס אותו בכוח בבגדיו היכה וקילל אותו והורה לו להיכנס לרכב, כל זאת בניגוד לרצונו. בשלב מסוים, הצליח זוהר להשתחרר מאחיזתו ולהימלט מהמקום.

אישום נפרד כנגד המשיב 1

בנוסף, הוגש כאמור לעיל אישום נפרד כנגד המשיב 1 במסגרתו נטען שבמהלך חיפוש שנערך בתאריך 31.1.14 בביתו של המשיב 1, בעת שנעצר, נתפס ברשותו סם מסוג קוקאין במשקל 0.33 גרם נטו.

ראיות לכאורה

4. ב"כ המשיבים הסכימו לקיומן של ראיות לכאורה אך טענו שעוצמתן מחייבת בדיקת אפשרות שחרור לחלופת מעצר. לפיכך נפנה לבחינת התשתית הראייתית הלכאורית תוך שנבחן את טענות הצדדים.

5. החקירה בתיק זה החלה, לפחות ככל שהדברים מתועדים בתיק, לאחר שבעלה של ו.ג. פנה לרס"ב קובי חזן (ראה מזכר של רס"ב קובי חזן מיום 2.2.14 סומן 449).

גרסאות העדים המרכזיים

6. י.ד. מסרה שהגיעה ליתן שירותי "ליווי" ונתקלה בחבורה עבריינית שנהגה באופן ברוטלי כאמור להלן: "(כ) שהגענו למקום לפני שיצאתי מהאוטו ניגש לרכב בחור לדעתי קווקזי לבוש מעיל איך שהוא ראה הבנתי שהוא לפי הדיבור שלו שהוא מסטול מסמים הוא ניגש לרכב אני ניסיתי לצאת מהרכב הוא אמר לי אל תצאי ואז הוא ניגש לנהג (שמות המעורבים, כגון שמו של הנהג, שונו מכאן ואילך בהתאם לכינוייהם בהחלטה זו - י.ל.). ואמר לו אתך אני רוצה לדבר, הנהג יצא מהרכב והלך עם הבחור לשביל שמכוסה בצמחייה ואז ראיתי מגיעים לנהג 10-12 איש התחילו להכות אותו עד שהוא נפל בעטו בו בכל חלקי גופו וכמו כדור דרדרו אותו לאוטו, ליד הרכב הם גררו אותו לצד השני של הכביש, העמידו אותו על הרגליים חלק מהם התחילו לדבר איתו ונתנו לו אגרופים וסטירות, בזמן שהם דיברו והרביצו לו בכביש ניגשו אליי 2-3 בחורים 1 קווקזי ו-2 ערבים לקחו לי את הפלאפון מהרכב לקחו את כל הדברים האישיים של הנהג והארנק והפלאפון...אותו מנהיג אמר לי למסור לו.ג. כי מהיום כל חודש היא תשלם להם 2,000 דולר ואם לא הוא לא יתן לעבוד. אני ניסיתי להסביר שו.ג. לא בעלת הבית וכל אחת עצמאית ועל כך אמר אותו בחור שזה לא מעניין אותו הבחור מסר לנהג מספר פלאפון ואמר שאנחנו ניתן כסף לנהג והנהג יהיה איתם בקשר, לפני שהם הלכו אותו בחור אמר לי שהוא יודע איפה אני גרה ואיפה המפעילה ו... (השם הפרטי מוזכר בהודעה -י. ל) השותפה שלי וגם הנהג ושיש לו 2 בנות..."

תיאור דומה ניתן ע"י הנהג בהודעתו מיום 30.1.14 (סומנה 23ד), וכך מסר: "...ואז שהגעתי למקום ראיתי בחור אחד גבוה עם מעיל כמו שלי וכובע קסקט יושב ואז כאשר עצרתי את הרכב הוא קם ובא אליי לרכב שלי ואמר לי בוא אני רוצה לדבר משהו איתך לא ליד הבחורה (מי שדיבר איתי זה הבחור קווקזי שדיבר איתי בטלפון) ואז יצאתי מהאוטו הוא לקח אותי לתוך הבניין ואז אני ראיתי עומדים בבניין שני בחורים אני נבהלתי ורציתי לרוץ לאוטו והוא תפס הקווקזי עם הכובע ואז באו עוד איזה עשר אנשים הם ניסו להכניס אותי מתחת לבניין אבל אני תפסתי את הגדר אז הם השפריצו עליי גז מדמיע והתחילו להרביץ לי בבעיטות ואגרופים אני ירדתי לרצפה והם בועטים בי והקווקזי עם הסכין מאיים עליי ואז אחרי שהרביצו לי הם לקחו אותי הושיבו אותי על הספסל והביאו לי מים והתחילו לדבר שאני יגיד לבעל הבית שהם רוצים כל ראשון לחודש 2000 דולר היה מצב שהם שטפו לי את הפנים וזה שרף לי אז הם המשיכו להרביץ לי אני רוצה להגיד שהם גם לקחו לי את הארנק מהמגן שמש ולקחו מתוך הארנק 2,500 ₪ שזה כסף שלי ואני אמרתי להם שזה כסף שלי וזה לא של העבודה ושיש לי ילדים בבית ואז הקווקזי שרק הוא דיבר הוציא משם מאה שקל ואמר לי קח זה על הנסיעה. אחר כך ראיתי שלקחו את הטלפון שלי ושל י.ד הוציאו לנו את הבטרייה בחורים אחרים לא הקווקזי ואחר כך החזירו לי את הטלפון ואמרו לי לרשום טלפון נוסף אבל אז הם התחרטו ומחקו את המספר הנוסף מהטלפון שלי. אני גם כל הזמן צעקתי משטרה תעזרו לי אבל אף אחד לא בא..."

תימוכין לתיאורים לעיל ניתן למצוא בגרסת בעלה של ו.ג. שמסר כי ביום 23.1.14 בשעה 22:00 התקשרה אליו אשתו מרוסיה וסיפרה כי "כעת" מכים את הנהג שהסיע את י.ד וכי הנהג התבקש להגיד "לבעל הבית" שהוא צריך לשלם 2,000 דולר כל חודש; עוד מסרה שנטלו ממנו כסף ומסמכים (ראה הודעתו של הבעל מיום 30.1.14 סומנה 20).

ו.ג. אישרה שהתקשרה לבעלה כמתואר לעיל והוסיפה כי לאדם שהתקשר להזמין את שירותי המין באותו יום היה מבטא קווקזי (ראה הודעתה מיום 31.1.14 שורות 17-18, סומנה 21) וכל שביקש בשיחה הייתה שתגיע בחורה יפה.

7. לגבי האירועים שצוינו באישומים השני והשלישי, עולה מהראיות כי זוהר הכיר הן את בעלה של ו.ג. והן את המשיב 1 (כנראה בנפרד) בעת שהשלושה ריצו עונשי מאסר. עולה מחומר הראיות כי זוהר התקשר, מטעמו של הבעל, למספר הטלפון שנמסר לנהג וזאת כדי לנסות לברר מדוע נדרשת ו.ג. לשלם את הסכומים אותם נדרשה. זוהר מסר כי אז ענה לו בחור עם מבטא ערבי (שלימים התברר לו שמדובר במשיב 2). אותו בחור מסר לזוהר כי העניינים יתבהרו במהלך פגישה שתתקיים. למחרת, בפגישה שהתקיימה בסטקיה בקרית ים ביום 28.1.14, בה נכחו המשיבים וגברים נוספים, זוהר קיבל מסר אותו העביר לבעלה של ו.ג. כי נוכח אי ההבנה מצידה של ו.ג. ובעלה עלה "התעריף" לסכום של \$ 4,000 ואם הסכום לא ישולם אזי ייקבע קנס של \$100,000.

יום לאחר המפגש לעיל, התקשר המשיב 1 אל זוהר וביקש שוב להיפגש עימו. בפגישה השנייה, שהתרחשה בסטקיה לעיל ובה נכחו המשיבים וכן אנשים נוספים, מסר זוהר למשיב 1 בשפה הקווקזית כי אין בכוונת הבעל

להעביר את הסכומים שהתבקש. אי לכך הנחה המשיב 1 את כל הנוכחים לעזוב את המקום ולהיכנס לרכבים, כמן כן ניסה להכניס גם את זוהר אל המושב האחורי של הרכב, בו המתין המשיב 2, תוך כדי שהוא מכה אותו ומקלל אותו, אך זוהר הצליח להימלט. זמן קצר לאחר הבריחה הגיעה חבורת גברים לביתו של זוהר וצבאו על ביתו (ראה הודעתו של זוהר מיום 31.1.14, סומנה 25 ד).

8. חיזוק לגרסתו של זוהר ניתן למצוא בעדותו של בעל פיצרייה הממוקמת בסמוך למקום בו אירע על פי הנטען ניסיון חטיפתו לעיל. הלה מסר כי בתאריך 29.1.14 בסביבות השעה 19:00-20:00 יצא מחנותו לשמע צעקות, אז הבחין באדם שנמלט לכיוון מזרח אשר נראה מבוהל, בעוד אנשים שנכחו במקום (שהוא סבור שהם קווקזים או רוסים) נכנסו למכונית ונסעו לכיוון מערב (ראה הודעת י.ש מיום 1.2.14 סומנה 24).

9. גרסתו של זוהר אף נתמכת במצלמות אבטחה משלושה מוקדים שונים: האחת, הממוקמת באזור הסטקייה ומתעדת את בריחתו מיום 29.1.14 (ראה דוח צפייה מיום 10.2.14 סומן 198); השנייה, הממוקמת בביתו ומתעדת חשוד בשם זוהר דניאלוב (כנגדו לא הוגש כתב אישום) בסמוך לבית (ר' דוח צפייה מיום 1.2.14 סומן 53; וכן ר' בנדון הודעתו של אמיל דניאלוב מיום 19.3.14 שורות 282-285 שאינו מכחיש את המצאותו במקום); השלישית, הממוקמת בבית קפה "קפלו", המרוחק מספר דקות נסיעה ממקום המפגש השני בסטקייה, ומתעדת את שני המשיבים זמן קצר לאחר מפגש זה יושבים יחד בבית הקפה (ר' דוח צפייה מיום 4.2.14 סומן 101).

זיהוי המשיבים

10. זוהר לא נדרש למסדרי זיהוי בנוגע למשיב 1 וזאת משום היכרותו הקודמת עמו משהייתם המשותפת בבית המעצר.

בנוגע למשיב 2 - זוהר זיהה את המשיב 2 במסדר כמי שנטל חלק בשתי הפגישות עימו ומסר כי: "**100% ישר זיהיתי אותו חד משמעי. . אותו זיהיתי בוודאות כי נפגשתי איתו עם שומי ישב איתנו פעמיים באותו שולחן ואני מזהה אותו כמי שהיה בפגישה. שומי אמר לי בתחילת הפגישה תכיר זה שותף של פאדי ופאדי אמרי לי אני זה שדיברתי איתו**" (ראה הודעת זוהר מיום 11.2.14 סומנה 25 שורות 27-33).

אין כל סיבה נראית לעין מדוע יעליל זוהר על המשיב 2 "כך סתם". נהפוך הוא.

11. המשיב 1 זוהר ע"י נערת הליווי י.ד במסדר זיהוי תמונות כמי שהמתין במקום אליו הגיעה יחד עם הנהג בתאריך 23.1.14 וכמי שביקש מהנהג להתלוות אליו תוך שהוא מבקש ממנה שלא תצא מהרכב (ראה מסדר זיהוי 131 וכן הודעה מיום 16.2.14, סומנה 19).

ב"כ המשיב 1 שתי השגות לגבי מסדר הזיהוי שבוצע לי.ד: האחת, כי היה אפשר לבצע מסדר זיהוי חי וזה לא

בוצע. השנייה, כי לא נהיר מהתיאורים של י.ד. מיהו האיש עליו מצביעה וכן שאין היכרות בין המשיב 1 ל.י.ד. ולפיקר הזיהוי על סמך אירוע חד פעמי הינו בעייתי.

אציין, כי העובדה שלא נערך מסדר חי והמבקשת הסתפקה במסדר תמונות, אין בה כדי לאיין או לפגוע בתוצאתו של המסדר. אכן, שלב המעצר עד תום ההליכים הינו שלב בו יכול הנאשם להעלות כל טענה בנוגע למשקל הלכאורי וברור שבית המשפט צריך "לשקלל" טענות אלה כבר בשלב זה, אולם במקרה דנן איני סבור שלטענה זו יש משקל משמעותי, וודאי לא בנסיבות התיק ולנוכח צבר הראיות הלכאוריות. אוסיף, כי י.ד. לא הסכימה לקחת חלק במסדר זיהוי חי (ר' מזכר מיום 5.2.14, סומן 132).

ור' בנדון בהקשר זה את האמור בבש"פ 6742/10 **אבו הבירה נ' מ"י**, 27.9.10; וכן בש"פ 5980/01 **קאסם נ' מ"י**, 20.8.01.

באשר לטענה השנייה - לא מצאתי בה ממש. על פני הדברים עולה ש.י.ד. זיהתה את המשיב 1 במסדר תמונות באופן מידי וודאי. אוסיף, כי זיהויה של י.ד. את המשיב 1 באופן ודאי, אל מול אי הזיהוי (או זיהוי שאינו ודאי) לגבי מעורבים אחרים דווקא מחזק את הזיהוי (ואת המהימנות הלכאורית שניתן לייחס ל.י.ד.) שהרי הדבר מחזק את הטענה שאינה מנסה להעליל על אדם זה או אחר. קשה להעלות על הדעת איזה אינטרס יש למי מהמעורבים בתיק זה להעליל כך סתם על המשיב 1.

12. ב"כ המשיב 1 טענו כי היה מקום לבצע מסדר זיהוי מסודר לנהג. בהקשר זה הפנו ב"כ המשיב 1 להודעתו של הנהג מיום 30.1.14 שם מסר כי הוא יכול לזהות שלושה מהמעורבים; ומאיך גיסא כי במסדר זיהוי בלתי פורמלי הוא לא זיהה את המשיב 1 כמי שהיה מעורב במיוחד לו.

בהקשר זה, השיבה המבקשת - והסברה מקובל עלי - כי מסדר שכזה לא נערך לנהג וזאת משום שבטרם נערך המסדר הציג בעלה של ו.ג. בפני הנהג תצלום של המשיב 1 אותו מצא באינטרנט. אמנם באותו "מסדר זיהוי" הנהג לא זיהה את המשיב 1 אולם מדובר בתמונה ישנה יחסית ובכל מקרה משקלו של הליך זה אפסי ו"חשיבותו" היא בכך שהוא סיכל הליך משטרתי ראוי (ר' בנדון מזכר מיום 2.2.14, סומן 82, אליו צורפה התמונה). אוסיף, כי לאי הזיהוי (בכפוף להערתי לעיל) יכולות להיות סיבות נוספות: אם נסיבות האירוע בו היה שרוי הנהג (העובדה כי הוכה קשות וההלם בו היה שרוי); ואם פחדו מהמשיב 1 וחבורתו - בהקשר האחרון אפנה להודעת הבעל מיום 30.1.14 שורות 96-97, שמסר שידוע לו שהמשיב 1 פנה לנהג ואמר שאם ימסור הודעה במשטרה אז שלא ישכח שיש לו שתי בנות. עוד אפנה להודעת הנהג מיום 30.1.14 שורה 33 לפיה: **"הוא (המשיב 1 - י.ל.) גם אמר לי שהוא יודע איפה אני גר ושיש לי שתי ילדות ולא לערב את המשטרה"**.

13. ומעניין לעניין באותו עניין - תיק החקירה כולל ראיות לכאורה בדבר חששם של העדים לחייהם ולחיי בני משפחתם - ר' לדוגמה מזכר מיום 19.2.14, סומן 294, לפיו זוהר מסר שאינו מוכן להתעמת עם המשיב 1

שכן מפחד מכך.

14. ב"כ המשיב טענו לסיבה אפשרית היכולה להסביר את הטעם להפלת המשיב 1 על ידי זוהר. לדבריהם, הדבר נעוץ ברומן שהיה למשיב 1 עם רעייתו של זוהר. ואולם, טענה זו נסמכת על דבריו של המשיב 1 שמסר שמישהו חשד בו שקיים יחסים עם אישה של גבר נשוי אולם הוא אינו יודע מיהו אותו אדם שחשד בו (ר' הודעת המשיב 1 מיום 19.2.14, סומנה 3). לכן, מדובר בטענה בעלמא. זאת ועוד, לשם הסר ספק נשאל זוהר שאלות בנדון והכחיש זאת (ר' הודעתו של זוהר מיום 17.2.14, סומנה 25א, שורות 15-21).

15. עוד העלו ב"כ המשיב 1 טענה כי מרשם הופלה לרעה שכן רק כנגדו (וכנגד המשיב 2) הוגש כתב אישום בעוד כנגד חשודים אחרים שהיו עצורים בתיק (ביניהם אלה שזוהו במסדר זיהוי תמונות דוגמת זוהר דניאלוב שהוזכר לעיל) לא הוגש כתב אישום.

בהקשר זה מקובלת עלי, ודאי ככל שהדברים נוגעים להליך שבפני, הטענה כי ההחלטה בנוגע להגשת כתב אישום או אי הגשת כתבי אישום התבססה על שיקולים ראייתיים (ר' עמוד 17 לפרוטוקול מיום 24.3.14 שורות 25-29). עוד נטען על ידי ב"כ המשיב 1, כי כתב האישום כנגדו הוגש רק משום "בכירותו" והמעמד שהמטרה מייחסת לו בעולם הפשע. גם לטענה זו אין בסיס. יחד עם זאת, מתיק החקירה עולה "בכירותו" באירועים המתוארים בכתב באישום, ואירועים אלה הינם היחידים הרלוונטיים לענייננו. לכן, "בכירותו" באירועים אלה אכן הצדיקו (בשילוב בסיס ראייתי לכאורי מספק כמובן) את הגשת כתב האישום. לגבי יתר המעורבים סבורני כי אכן איכות וכמות הראיות כנגדם שונה מעניינם של השניים בפנינו, מה גם שהתיקים כנגדם לא נסגרו.

ור' להרחבה בהקשר זה האמור בבש"פ 7081/13 **אפרים קניאס נ מ"י** 20.11.1 ובש"פ 7148/12 **עז אלדין כנאנה נ' מ"י**, 14.10.12.

הטלפונים המעורבים בפרשה והקשר שלהם למשיבים

16. בתאריך 29.1.14 - יום לאחר המפגש הראשון מיום 28.1.14 בין זוהר למשיבים, התקשר המשיב 1 אל זוהר ממספר מנוי (להלן: **מנוי 888**) וביקש ממנו להיפגש עמו בשנית. נזכור, כי זוהר מכיר את המשיב מזה זמן.

הטלפון 888 נקשר למשיב 1 וזאת משום שבחקירה אחרת, שאינה קשורה לתיק שפנינו, מסר המשיב 1 כי הוא מחזיק במספר מנוי 888 (ראה הודעתו של המשיב 1 מיום 27.11.13, לא סומנה, וכן מזכר מיום 31.1.14 סומן 35).

מספר מנוי זה אף נתפס על המשיב 1 (ראה מזכר מיום 2.2.14, סומן 70).

על מספר זה אף הופעלה עמדת האזנת סתר. במסגרת האזנות הסתר המשיב 1 זוהה בקולו במהלך השיחות שבוצעו ממנו 888 (ראה מסמך זיהוי קולות מיום 18.2.14, סומן 326). בחלק מהשיחות הוא שוחח עם המשיב 2 ואף הזדהה או זוהה בשמו (ר' למשל שיחות 88, 106, 108 ו- 114).

17. טוענים ב"כ המשיב 1 כי הטלפון לעיל (888), היה גם בשימושם של אחרים ולכן לא ניתן ללמוד מכך דבר. עוד נטען, כי איכנונו של טלפון זה במועד הרלוונטי לכתב האישום בשכונת צור שלום אינו מהווה ראיה מסבכת שכן מדובר במקום מגוריו של המשיב 1 וכן של חלק ניכר ממקורביו. אין מדובר בטענה בעלת משקל שכן מדובר רק באחת ממארג שלם של ראיות המסבכות של המשיב 1.

18. עוד טוענים ב"כ המשיבים כי השיחה שהתקיימה בין המשיב 1 לזוהר טרם המפגש השני בסטקיייה הייתה נינוחה ולא היה בה אלמנט של אילוץ (ר' שיחה 88) וכן השיחה שהתקיימה לאחר מפגש זה בין שומי לאחר כלל לא מתייחסת לזוהר אלא לאחד בשם "ריצארד" (שיחה 114). האזנתי לחלק השיחות אלו וחלק מהן לא ברור ו/או לא בשפה העברית. מכל מקום, משיחה 88 ניתן ללמוד כי היה לכאורה קשר טלפוני בין המשיב 1 לזוהר (קשר אותו הוא מכחיש) ואילו מקומן של הטענות לגבי שיחה 114 להתברר בהליך העיקרי.

19. עוד טלפון רלוונטי הינו 052-4587660 (להלן: **מנוי 660**) ממנו נעשתה השיחה לו.ג. עת הזמינו ממנה את שירותי המין (ר' הודעתה של ו.ג. מיום 31.1.14 שורה 14).

בשיחות שבוצעו ממנו זה זיהה הנהג את קולו של הדובר כקולו של אותו בחור קווקזי שסחט ואיים עליו במהלך האירוע (ר' הודעת הנהג מיום 30.1.14 שורה 15). כן הוסיף הנהג כי הדובר באותן שיחות שניהלו לפני ואחרי האירוע הראשון הוא אותו בחור קווקזי, שנכח בזמן תקיפתו (ר' הודעת הנהג מיום 30.1.14 שורה 30).

זוהר מסר, כי זיהה בפגישה מיום 28.1.14 שהמשיב 1 הוא אותו אדם ששמע את קולו בשיחת הטלפון לנהג לה האזין (הודעתו של זוהר מיום 11.2.14 שורות 97-98).

בהתחשב באמור לעיל הטענה של ב"כ המשיב 1, לפיה לא ניתן לקשור את המשיב 1 למנוי לעיל, אינה יכולה לעמוד, ולו בשלב זה.

20. ב"כ המשיב 2 טען בהקשר למנוי לעיל כי גם אחרים עשו שימוש במנוי 660 וממילא, לשיטתו של זוהר, מרשו כלל לא ידע על מה מדובר בשיחה בה הזדהה כביכול כ"ג'ורג".

ואולם, בהתאם להודעתו של זוהר שצוינה לעיל, המשיב 2 לא מסר בשיחה הרלוונטית שאינו יודע על מה מדבר זוהר, כי אם מסר שלמחרת ידע על מה מדובר. במילים אחרות, המשיב 2 במהלך השיחה עם זוהר לא הרחיק עצמו מסחיתתם של ו.ג. ובעלה (בכל שהיה אומר, לדוגמה, שאין לו מושג מה זוהר רוצה ושיפנה לאחרים), אלא

אמר כי יבדוק את הנושא ומחר יידע על מה מדובר, קרי שידע עם מי לבדוק מה.

אם כן, עולה מתיק החקירה כי הן המשיב 1 והן המשיב 2 עשו לכאורה שימוש במנוי 660.

גרסת המשיבים

21. המשיב 1 הכחיש את המיוחס לו לרבות שיחות הטלפון שהוטחו בפניו והימצאותו במקומות הנזכרים בכתב האישום (ר' לדוגמה הודעת המשיב 1 מיום 19.2.13, סומנה 3). המשיב 2 שמר על זכות השתיקה ומילא פיו מים שעה שנשאל אודות מעורבותו במיוחס לו (ר' לדוגמה הודעת המשיב 2 מיום 12.2.14, סומנה ג4).

ור' בהקשר למשמעותה הראייתית של שתיקת חשוד בעת חקירתו את האמור בבש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מ"י**, 10.3.11 (להלן: **עניין יחזקאל**).

22. לסיכום פרק זה, האמור לעיל מעלה כי קיימות גם קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיבים שיש בכוחן להביא להרשעתם בעבירות המיוחסות להם. יש לזכור, כי בשלב זה לא נקבעת חפותו או אשמתו של הנאשם, אלא יש לבחון חומר ראיתי גולמי שטרם עבר את העיבוד של ההליך הפלילי בכלל, ואת החקירה הנגדית בפרט. מדובר בראיות לכאורה, ויש לקבוע אם טמון בהן פוטנציאל ראיתי, אשר יצא מהכוח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי. בשלב זה, של מעצר עד תום ההליכים, יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה בסיום המשפט, בהתבסס על חומר החקירה כולו, לרבות זה התומך בעמדתו של הנאשם. כמו כן, בחינתו של חומר החקירה הקיים בשלב המעצר אינה כוללת את בחינת מהימנותם של העדים (פרט למקרים נדירים בהם חוסר המהימנות הינו גלוי על פני הדברים). מקומה של בחינת המהימנות הוא בהליך העיקרי ולא בהליך הביניים של המעצר. נקבע כי על בית המשפט לבדוק את התמונה הראייתית כמכלול ולא באופן טכני. (ור' בנדון את בש"פ 8087/95, זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133; וכן, לדוגמה, בש"פ 6458/08, **פלוני נ' מ"י**, ניתן בתאריך 31/7/08; בש"פ 10349/09, **מ"י נ' פלוני**, ניתן בתאריך 4/1/10).

עילות מעצר ואפשרות שחרור בערובה

23. המעשים המצוינים האישום הינם מעשים קשים חמורים. מדובר במעשים שנעשו כלפי מי שעוסקים בעיסוק שאינו חוקי. לכן, ככל הנראה, הם נחשבו כ"טרף קל" וכמי שלא יעזו להתלונן כנגד המשיבים.

24. עילות המעצר בנדון הינן מסוכנות כללית, מסוכנות לעדים וחשש להשפעה על עדים. מדובר בעילות מעצר ברמה הגבוהה ביותר.

מעשיהם הלכאוריים של המשיבים מעידים על כך.

נקבע, כי עבירת הסחיטה באיומים מלמדת על מסוכנות הנאשם באופן המקיים עילת מעצר נגדו מכוח החוק וכי בדרך כלל לא ניתן לאיין עילה זו באמצעות חלופת מעצר.

ר' בהקשר זה האמור בבש"פ 842/11 פישמן נ' מ"י, 7.2.2011; בש"פ 5872/13 מלכה נ' מ"י, 12.9.13.

ובבש"פ 11271/03 מדינת ישראל נ' אלפרון, 31.12.03 נאמר כי:

"בית משפט זה כבר עמד פעמים רבות על כך שבעבירה של סחיטה באיומים גלומה מעצם טבעה ואופייה מסוכנותו של הנאשם, ושבדרך-כלל עבירות של סחיטה באיומים ועבירות שבהן הנאשם מפיל חתתו על קורבנו, אינן מתאימות לחלופת מעצר . . . כן כבר נקבע לא אחת כי בעבירות מסוג זה אף טבוע חשש לשיבוש הליכי משפט בדרך של הטלת מורא על קורבן האיומים . . . ושבדרך-כלל אין מקום לשחרור לחלופת מעצר משום שהנאשם יכול להמשיך ולבצע עבירות מסוג זה באמצעות הטלפון גם כשהוא ספון בתוך ביתו . . ."

אם כך, נקודת המוצא היא אפוא מעצר והחריג הוא חלופת מעצר. אבחן להלן אם יש מקום להחיל את החריג בענייננו. לשם כך נבחן הן את מעשה העבירה והן את עושה העבירה.

לעניין המעשה - מדובר בפרשת סחיטה המצביעה על התנהגות אלימה, נצלנית וחסרת גבולות.

זאת ועוד, השימוש שבו עשו המשיבים (ובמיוחד המשיב 1) באנשים נוספים הנשמעים למרותו מעיד על מסוכנותו ומסוכנותם. במלים אחרות, המשיב 1 מצטייר כמי שאינו מהווה סכנה רק כ"בודד" אלא כמי שמסוגל להפעיל אחרים לשם השגת מטרותיו. בכך מסוכנותו (הן מסוכנות במובן ברגיל והן בהקשר להשפעה על עדים) מועצמת.

גם "השיטות" בהן נקטו המשיבים מעידות על עוצמתן הגבוהה של עילות המעצר - פעולה בחבורה; הטלת פחד ואימה באמצעות אזכור בני המשפחה; נקיטת אלימות קשה רק כדי להטיל אימה (אפנה לאירוע הראשון במסגרתו עוד בטרם פנו לנהג והציגו לו את "דרישתם" היכו בו קשות).

25. דנו לעיל בנוגע לעילה בדבר חשש להשפעה על עדים. תיק החקירה רווי אמירות של העדים אודות חששם מהמשיבים. וכך, לדוגמה, מסר הנהג: "הוא (המשיב 1 - י.ל.) גם אמר לי שהוא יודע איפה אני גר ושיש לי שתי ילדות ולא לערב את המשטרה" (ר' הודעת הנהג מיום 30.1.14 שורה 33); וכן: "אתמול בתאריך 6.2.14 התקשר עליי בנאדם בשעה 20:20 בערב, ואמר לי אם אני מעז לזהות משהו הלך עליי ועל המשפחה שלי ואמר לי שהוא יודע שאני גר בשפרינצק ויש לך שני ילדות תשמור על הילדים. אני אמרתי לו זה לא . . . טעית במספר. ואחר כך הוא התקשר עוד פעם ולא ענית". (הודעת הנהג מיום 7.2.14, סומנה 23, שורות 2-4). כן ראה מזכר מיום 31.1.14 סומן 32 לפיו הבעל מסר שזוהר לקח

את משפחתו וברח שכן הוא מפוחד.

26. כמו כן, הציגה ב"כ המאשימה מזכרים (ר' מזכר של רפ"ק וגנר שצורף לבקשת המאשימה מתאריך 24.3.14 במסגרת התיק העיקרי לקיים את הדיון בדלתיים סגורות; וכן ר' מזכר של נצ"מ אסייג, מפקד ימ"ר חוף, מתאריך 19.3.14 שהוגש במסגרת הדיון מתאריך 24.3.14) בדבר כוונתם של המשיבים ושותפיהם להגיע אל העדים, דבר שאף הוביל לפנייה בנדון לרשות להגנה על עדים כדי לספק הגנה לעדים. אציין, כי המבקשת לא הציגה בפני כל חומר גולמי בנדון (במעמד צד אחד) ועוד אציין כי המזכרים לעיל הוגשו לעיון ב"כ המשיבים.

ספק אם היה מקום לדרך פעולה זו - של הגשת מזכרים כלליים רק כדי "לחזק" את עילות המעצר (ור' בנדון האמור בהקשר זה בבש"פ 597/93 מ"י נ' צ'ארלי אבוטבול, פ"ד מז (1) 340; בש"פ 748/10 שומי איסקוב נ' מ"י, 18.2.10; בש"פ 58/10 מ"י נ' פלוני, 8.1.10).

אפנה לדברים שנאמרו בבש"פ 748/10 לעיל (בהליך קודם שנוהל כנגד המשיב 1) ודומני שהדברים שנאמרו שם יפים גם לעניינו כיום: ". השימוש במידע חסוי בהליך של מעצר עד תום ההליכים הוא החריג והוא צריך להיעשות במשורה, לבל יהפוך החריג לכלל ודרך צדדית תהפוך לדרך המלך. בעקבות בית משפט קמא, עיינתי אף אני בחומר החסוי במעמד צד אחד, ולטעמי לא היה מקום שהתביעה תבקש מבית משפט קמא לעיין בו, מאחר שאין בחומר חידוש של ממש לצורך הקמת עילת מעצר, כפי שעולה מחומר הראיות הגלוי".

בענייננו, עילות המעצר הינן מובהקות וברורות. לא היה כל צורך בהגשת המסמכים לעיל. הדברים עולים מחומר החקירה עצמו והגשת המסמכים (מסמכים שכאמור לעיל שהוצגו גם לב"כ הצדדים) לא תרמה דבר, פרט להתרעמות באי כוחם.

27. לא נעלמה מעיני הטענה כי יש לאבחן בין המשיב 1 למשיב 2 - בעוד שהמשיב 1 היה "הרוח החיה" מאחורי כלל המעשים, חלקו של המשיב 2 בפרשה היה פחות חמור באופן יחסי ולא נטען כי הוא נקט באלימות של ממש.

לכן, לו היה די רק במבחן המעשה, ייתכן והייתי מורה לשלוח את המשיב 2 לבחינתו של שירות המבחן. ואולם מבחן ה"עושה" מורה כי אין לנהוג כך.

להשלמת התמונה בהקשר זה (והגם שהדבר מסייג את הערתי לעיל) אזכיר כי המשיב 2 בחר לשתוק בחקירתו. בכך, המשיב 2 לא רק חיזק את הראיות לכאורה כנגדו אלא חיזק את עילת המעצר כנגדו בהיעדר אפשרות לבחון מה היה חלקו בפועל והיכן הוא ממוקם ב"היררכיה" של המעשים.

ור' בנדון בש"פ יחזקאל לעיל שם הובאו הדברים הבאים: "קשר נוסף בין השתיקה לבין עילת המסוכנות בהליך המעצר, נובע מכך ששתיקתו של החשוד (במעצר ימים) או הנאשם (במעצר עד תום ההליכים) מונעת את האפשרות "לדרג" את העבירה בהיררכיה של עבירות הנשק. . . . החשוד או הנאשם יכולים לסתור את החשד לגבי מטרת הנשק, אך בשתיקתם הם מותירים את החשד בעינו".

28. מגיליון הר"פ של המשיב 1 עולה כי הרשעתו האחרונה הינה משנת 2010 בגין עבירות ניסיון לחבלה חמורה, החזקת סכין וניסיון להשמדת ראיות. המשיב 1 נדון למאסר לתקופה של 16 חודשים. בשנת 2006 הורשע בעבירת הפרת הוראה חוקית. בשנת 2005 הורשע בעבירת החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, תקיפה והפרעה לשוטרים, החזקת סכין והיזק לרכוש במזיד. בשנת 2004 הורשע בעבירות חבלה, היזק לרכוש במזיד, ניסיון פציעה ותקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו. בשנת 1996 הורשע בעבירת נשיאת סכין והחזקת/ שימוש בסמים לצריכה עצמית. בשנת 1990 הורשע בעבירה של חבלה חמורה ופציעה.

גיליון הר"פ של המשיב 2 מעלה כי הוא כבר ריצה 4 תקופות מאסר בפועל. הרשעתו האחרונה הינה משנת 2011 והוא הורשע בעבירות ניסיון לשוד חמור, דרישת רכוש, רכישת/החזקת נשק, וכן שבל"ר ונטישה. המשיב 2 נדון ל 48 חודשי מאסר. בשנת 2010 הורשע בעבירות פציעה, תקיפת עובד ציבור, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה. המשיב נדון ל 10 חודשי מאסר. בשנת 2009 הורשע בעבירת רכישת/החזקת נשק ונדון ל 12 חודשי מאסר. בשנת 2003 הורשע בעבירת חבלה חמורה ונדון למאסר על תנאי; בשנת 2001 הורשע בעבירות ניסיון השחתת גוף, פציעה או חבלה **והריגה** ונדון ל 7 שנות מאסר.

לאור עברו לעיל של המשיב 2, איני סבור כי חלקו הקטן, באופן יחסי, אל מול המשיב 1, יכול להצדיק שליחתו לשירות המבחן וזאת לנוכח כלל נתוני התיק ועוצמת עילות המעצר.

29. סוף דבר, אני מורה על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ד, 03 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.